

Theater: 'Il Postino' wordt poëtisch poppentheater

donderdag 16 februari 2012 om 12u30

Het leek een koud kunstje voor de ervaren ploeg van Ultima Thule: Antonio Skarmeta's succesroman *Il postino* (vooral beroemd geworden door Michael Radfords film uit 1994) transformeren tot een beklievende theaterervaring. Helaas! Auteur en regisseur Wim De Wulf puurde een sobere theatertekst uit de roman waarin vertel- en dialoogscènes elkaar soms iets te snel afwisselen. Maar hij vond niet helemaal de juiste sfeer en de geknipte regietaal om de tekst te doen bruisen op de scène.

Gevolg: het verhaal sleept zich voort over de met postzakken bedekte toneelvloer. Die 'zakkenvloer' is absoluut een inventief scènebeeld wanneer een postbode de hoofdrol speelt. Maar de zakken leveren geen sfeervol scènebeeld op. Ook al vliegen die jutezakken over en weer en al worden ze tot hoopjes gestapeld om bepaalde ruimtes te suggereren. De zakken tillen het verhaal, in tegenstelling tot eerdere decors van Ultima Thule, niet op. Misschien is dat minder geslaagde decor er ook de reden van dat de poppen minder raken en aanspreken dan in andere creaties van Ultima Thule? Chris Snik ontwierp nochtans prachtige, 'kubistisch' aandoende, poppengezichten. Die gezichten lijken echter niet 'te leven' in het decor. Ondanks de warme streken licht. En het (meestal) knappe spel. Els Trio speelt stralend als vanouds. Kurt Defrancq toont zich, vreemd genoeg, een uitmuntende poppenspeler maar overtuigt minder wanneer hij als verteller op de scène prijkt. Jonas Van Thielen – die hiernet als Defrancq ook debuteert als poppenspeler – lijdt aan het omgekeerde euvel: hij overtuigt meer zonder pop. Als poppenspeler bezit hij nog niet alle finesses. Waardoor zijn haperende techniek (zoals te hard schudden met het poppenhoofd wanneer de pop 'praat') soms de aandacht van de inhoud afleidt.

En dan zijn er nog de soms beschamend flauwe grapjes in de voorstelling die vloeken met de tragische tederheid van het verhaal...

Het eindeloos geduld van drie dagen (**) vertelt een onwezenlijk mooi verhaal in een vorm die nog niet helemaal ontloken is. Deels door nog te weinig vloeiend poppenspel, een wat te gefragmenteerde regie en een decor dat niet de nodige sfeervolheid bezit. Het levert aangenaam maar net te weinig betoverend figurentheater op.

Els van Steenberghe